

MAAM DER KONINGIN

Wij, President van de Arrondissementsrechtbank te 's-Gravenhage;

Wederom gezien vorenstaand verzoekschrift met bijlagen, alsmede Onze daarop gestelde beschikking van 6 december 1972, waarbij Wij hebben bevolen de oproeping van gerequesteerde om te verschijnen te Onzer terechtzitting van 28 december 1972, teneinde op het verzoekschrift te worden gehoord;

Ter terechtzitting dd. 28 december 1972 zijn voor Ons verschenen:

Mr. H. J. F. Reeringh, advocaat te Haarlem, als raadsman van verzoekster en de procureur Mr. A. L. Asscher voor gerequesteerde. Op verzoek van evengenoemde procureur van gerequesteerde is de zaak toen aangehouden tot 16 januari 1973.

Op 16 januari 1973 is de zaak behandeld --als procureur voor gerequesteerde trad toen op Mr. E. J. Dommering--, maar verzoekster heeft op verzoek van haar bovengenoemde advocaat --teneinde in staat te zijn op het gevoerde verweer gedocumenteerd te kunnen reageren-- van haar kant nog een aankondiging verkregen tot 26 maart 1973.

Op laatstgemelde datum zijn wederom voor Ons verschenen Mr. Reeringh voor verzoekster en Mr. Dommering voor gerequesteerde.

Beide partijen hebben de processtukken aan Ons overgelegd waarvan de inhoud geacht moet worden hier te zijn ingelast.

Tussen partijen is in confesso dat te dezen toepasselijk is het op 10 juni 1958 te New York gesloten Verdrag nopens de erkenning en de tenuitvoerlegging van ~~het~~ in het buitenland gewezen scheidsrechterlijke uitspraken, Tr. bl. 1959 no. 58.

De inhoud van genoemd Verdrag en met name het gestelde in de Memorie van Toelichting op de Goedkeuringswet dd. 14 oktober 1963, Stbl. 417, ad artikel IV brengt Onzes inziens --gelet op het bepaalde in art. 992 Rv.-- met zich mede dat in casu niet de eis mag worden gesteld --zie art. 986 lid 2 Rv.-- dat de arbitrale uitspraak uitvoerbaar dient te zijn in het land waar zij is gewezen (Duitsland).

In die Memorie van Toelichting wordt in de aangehaalde plaats het volgende gesteld:

"Een belangrijk winstpunt ten opzichte van het Verdrag van 1927 --bedoeld wordt het Verdrag van Genève van 26 september 1927 nopens de tenuitvoerlegging van in het buitenland gemaakte scheidsrechterlijke uitspraken-- is, dat het dubbele exequatur wordt vermeden. Onder vigour van het Verdrag van 1927 kan het dubbele exequatur onvermijdelijk zijn als gevolg van de eis, dat bewezen wordt, dat geen rechtsmiddel meer openstaat tegen de beslissing (artikel 1, lid 2, onder d). In het nieuwe Verdrag is deze eis vervallen. Men behoeft dus niet meer eerst een exequatur in het land van de uitspraak te vragen alvorens erkenning en tenuitvoerlegging in een ander land te vragen. Aan de nieuwe regeling ligt ten grondslag het standpunt, dat het vereiste van een exequatur in het land van de uitspraak onnodige formaliteiten en kosten meebrengt, wanneer niet in dat land, maar in een ander land executie wordt beoogd."

De gerequesteerde heeft (voorts) tegen het door verzoeker aan Ons gevraagde verlof tot tenuitvoerlegging in Nederland van de onderhavige arbitrale uitspraak de volgende gronden opgeworpen.

- 1) de uitspraak is nog niet bindend geworden voor partijen omdat zij niet is gedateerd en het voor gerequesteerde bestaande afschrift niet door arbiters is ondertekend;
- 2) de omstandigheid dat de arbitrale uitspraak niet is gedateerd brengt met zich mede dat de erkenning daarvan in strijd zou zijn met de Nederlandse openbare orde;
- 3) nu bedoelde uitspraak niet is gedateerd is de scheidsrechterlijke procedure niet in overeenstemming met de overeenkomst tussen partijen, met name met het tussen hen van toepassing verklaarde reglement van de Nederlands-Duitse Kamer van Koophandel dat dwingend voorschrijft dat uitspraken dienen te worden gedateerd;
- 4) de tussen partijen gesloten arbitrale overeenkomst --van januari 1971-- is volgens het recht waaraan partijen haar hebben onderworpen --in casu het Duitse recht-- niet geldig omdat zij onbepaald is, waardoor tevens de toetsing aan art. V, eerste lid sub c), van het onderhavige Verdrag gefrustreerd wordt. De onbepaaldheid van de tussen partijen gesloten arbitrale overeenkomst levert tevens strijd op met de Nederlandse openbare orde.

Wij overwegen hieromtrent het volgende.

In de eerste plaats zij opgemerkt dat blijkens hogergenoemde Memorie van Toelichting op de Goedkeuringswet van het Verdrag de opsomming in art.V van het Verdrag van de gronden, waarop erkenning en tenuitvoerlegging van scheidsrechtelijke uitspraken kan worden geweigerd een limitatieve is.

Het beroep van gerequesteerde op de omstandigheid dat het voor haar bestemde afschrift van het arbitrale vonnis niet door arbiters is ondertekend faalt omdat vaststaat dat het origineel van dat arbitrale vonnis wel door arbiters is ondertekend.

Met betrekking tot het niet gedateerd zijn van het arbitrale vonnis:

Ook dit beroep van gerequesteerde faalt, in de eerste plaats omdat verzoekster ter terechtzitting dd. 26 maart 1973 voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat naar Duits burgerlijk procesrecht in ieder geval voldoende is dat in het arbitrale vonnis aangegeven staat op grond van welke mondelinge behandelingen van de zaak de arbiters tot hun oordeel gekomen zijn (ziet Baumbach-Lauterbach, Zivilprozessordnung, 27 Auflage, 1963, Anmerkung 2B op par.1039). En voorts omdat verzoekster door middel van ter terechtzitting aan Ons overgelegde bescheiden --ziet de producties 1 en 2 bij de pleitnota van Mr.Reeringh dd. 26 maart 1973-- voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat het onderhavige arbitrale vonnis op de 24e maart 1972 door alle arbiters ondertekend en derhalve gewezen was, zodat gerequesteerde bij dit beroep ook geen belang heeft.

Een en ander houdt in dat gerequesteerde er niet in is geslaagd te bewijzen dat het arbitrale vonnis op voorschreven grond nog niet bindend is geworden.

Voorts zijn naar Ons oordeel in casu geen fundamentele beginselen van onze nationale openbare orde geschonden, nu volgens ons burgerlijk procesrecht het gedagtekend zijn van een arbitraal vonnis niet op straffe van nietigheid is voorgeschreven (cf. van Rossum-Cleveringa 4e dr.Dl II aant.2 ad art. 637 Rv. j^o art.649 Rv.), vast is komen te staan dat het arbitrale vonnis op 24 maart 1972 door alle arbiters ondertekend was en derhalve het voorschreven gewezen was.

verwijl, gelijk
gezegd, f.i.

Op grond van laatstvermelde --vaststaande-- omstandigheden heeft gerequesteerde geen belang bij haar weer sub 3, waar daarvan verder ook zij.

Met betrekking tot het niet geldig zijn van de onderhavige arbitrale overeenkomst, zijnde de "Schiedsabrede" van januari 1971:

Blijkens een door verzoekster ter terechtzitting overgelegd "Protokoll" dd. 9 september 1971 van de zitting van de Deutsch-Niederländische Handelskammer te Düsseldorf --waar gerequesteerde werd bijgestaan door een(haar) advocaat-- is noch door, noch namens gerequesteerde alstoen bezwaar gemaakt tegen inhoud of vorm van de gesloten overeenkomst tot arbitrage dd. januari 1971. Aangenomen moet dan ook worden dat het de gerequesteerde duidelijk was om welke geschillen het hier ging.

Gerequesteerde heeft ter terechtzitting ook niet aangevoerd dat de arbiters in casu daadwerkelijk hun bevoegdheid te buiten zijn gegaan bij het nemen van hun beslissing.

Wij zijn dan ook van oordeel dat gerequesteerde naam, nu meer dan twee jaren verlopen zijn sedert voornoemde zitting van de Deutsch-Niederländische Handelskammer te Düsseldorf, haar recht heeft verwerkt om de geldigheid van de gesloten arbitrale overeenkomst op vorenstaande grond te bestrijden.

Wij slotte en ten overvloede faalt gerequesteerdes beroep op art. 13 van het op 30 juli 1970 tussen partijen tot stand gekomen "Vertrag", omdat eerstens vaststaat dat partijen zich in feite wel degelijk aan arbitrage door de Deutsch-Niederländische Handelskammer hebben onderworpen en voorts omdat partijen door het sluiten van hogerbedoelde "Schiedsabrede" van januari 1971 kennelijk voormeld artikel 13 terzijde hebben gesteld.

Nu de bezwaren van de gerequesteerde door Ons ongegrond zijn bevonden zullen Wij het gevraagde verlof verlenen.

BESCHIKKENDE:

Verlenen verzoekster verlof om het in het verzoekschrift bedoelde arbitrale vonnis ten laste van gerequesteerde tenuitvoer te leggen in Nederland.

Verklaren deze beschikking tot hertoe uitvoerbaar bij voorraad.

Verwijzen gerequesteerde in de kosten op dit verlot gevallen, tot op deze uitspraak aan zijde van verzoekster te groot op f. 1060,- (éénuizend zesfig gulden).

Aldus gedaan te 's-Gravenhage door Mr. J.H.C. Slotemaker, President dezer Rechtbank, en uitgesproken ter openbare terechtzitting van 26 april 1973, in tegenwoordigheid van Mr. J.J. Rathenau, substituut-Griffier.

R

Rathenau

S.

[Handwritten signature]

Uitgegeven voor eerste gracie aan

[Handwritten signature]

door mij GRIFFIER van de
Rechtsbank te 's-Gravenhage
den 2 Mei 1973

[Handwritten signature]

WWW.NEWYORKCONVENTION.ORG